

Załącznik do rozporządzenia Ministra
Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia
10 grudnia 1983 r. (poz. 315)

(pieczętka nagłówkowa zakładu
służby zdrowia)

ŚWIADECTWO LEKARSKIE

W wyniku badania lekarskiego przeprowadzonego stosownie do przepisów rozporządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 10 grudnia 1983 r. w sprawie badań stanu zdrowia osób ubiegających się o prawo jazdy i kierowców (Dz. U. Nr 70, poz. 315) stwierdzono, że Ob. ....
urodzony(a) dnia ..... miesiąca ..... roku ..... zamieszkały(a) w .....
z zawodu ..... jest .....

(zdolny lub niezdolny do kierowania — wymienić rodzaj pojazdu silnikowego oraz podać kategorię prawa jazdy;
bez prawa wykonywania zawodu kierowcy)

Konieczna jest powtórna kontrola stanu zdrowia w okresie .....

(wymienić okres)

Uwagi lekarza .....

..... dnia ..... 198 r.

(pieczętka i podpis lekarza
uprawnionego)

316

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY, PŁAC I SPRAW SOCJALNYCH

z dnia 15 grudnia 1983 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie pracowniczych urlopów wypoczynkowych.

Na podstawie art. 173 § 1 pkt 1 Kodeksu pracy (Dz. U. z 1974 r. Nr 24, poz. 141, z 1975 r. Nr 16, poz. 91, z 1981 r. Nr 6, poz. 23 i z 1982 r. Nr 31, poz. 214) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 21 października 1974 r. w sprawie pracowniczych urlopów wypoczynkowych (Dz. U. z 1974 r. Nr 43, poz. 259 i z 1976 r. Nr 40, poz. 238) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 6 otrzymuje brzmienie:

„§ 6. Za czas urlopu wypoczynkowego pracownikowi przysługują:

1) należne z tytułu istniejącego stosunku pracy składniki wynagrodzenia, które na podstawie odrębnych przepisów są zaliczone do wynagrodzeń osobowych, z wyłączeniem:

- a) nagród, gratyfikacji (nagród jubileuszowych) i odpraw, w tym przysługujących w związku z przejściem na emeryturę lub na rentę inwalidzką,
- b) jednorazowych wynagrodzeń (wyrównań) wypłacanych w związku ze zgłoszeniem i przyjęciem projektu wynalazczego,
- c) jednorazowych premii przysługujących pracownikom szkolącym z tytułu pomyślnie zdanego egzaminu przez szkolonego,

- d) jednorazowych premii za spełnienie określonego zadania bądź za określone osiągnięcia, wypłacanych niezależnie od premii okresowych, za podstawowe zadania pracownicze, które zostały przewidziane w przepisach o wynagradzaniu; do premii tych zalicza się również premie stanowiące udział ściśle określonych grup pracowników w korzyściach zakładu pracy w postaci uzyskanych w procesie pracy oszczędności, zwłaszcza materiałowych, paliw i energii, bądź w postaci dodatkowych wpływów w związku z polepszeniem wyników gospodarowania, których bezpośrednim źródłem pokrycia jest określona w odrębnych przepisach część tych oszczędności lub wpływów,
- e) wynagrodzenia za czas urlopu wypoczynkowego oraz ekwiwalentu za urlop, a także wynagrodzenia za czas innej usprawiedliwionej nieobecności,
- f) dodatkowego wynagrodzenia radcy prawnego z tytułu zastępstwa sądowego i arbitrażowego,
- g) dodatku objazdowego przysługującego pracownikom instytucji artystycznych,
- h) wynagrodzenia za gotowość do pracy pracowników medycznych,
- i) zasiłków chorobowych wypłacanych w czasie trwania stosunku pracy, pokrywanych ze środków zakładu pracy,

- j) wynagrodzenia i odszkodowania przysługującego pracownikowi w razie rozwiązania stosunku pracy.
- k) składników o charakterze nieperiodycznym, to jest składników, które w przepisach o ich przyznawaniu nie zostały związane z żadnym okresem (np. godzina, miesiąc, kwartał), lecz są przyznawane albo na podstawie oceny całokształtu pracy pracownika, albo po spełnieniu przez niego określonych warunków stanowiących podstawę dokonania wypłaty;
- 2) zaliczone odrębnymi przepisami do honorariów następujące wynagrodzenia za prace twórcze, autorskie i realizatorskie należące do podstawowej (statutowej) działalności zakładu pracy wypłacającego wynagrodzenie, jeżeli te prace wykonywane są przez pracowników własnych:
- a) wynagrodzenia za pracę dziennikarską wypłacane dziennikarzowi przez redakcję, w której pełni stałą funkcję; w Komitecie do Spraw Radia i Telewizji „Polskie Radio i Telewizja” przez redakcję, w której dziennikarz pełni stałą funkcję, rozumie się w Warszawie zespół Polskiego Radia albo zespół Telewizji Polskiej, a w terenie — rozgłośnię regionalną albo ośrodek telewizyjny (z uwzględnieniem programu ogólnopolskiego),
- b) wynagrodzenie za prace wynikające ze stałej funkcji pracownika, związane z przygotowaniem, realizacją i organizacją audycji radiowych i telewizyjnych w Komitecie do Spraw Radia i Telewizji „Polskie Radio i Telewizja” w Warszawie, w ośrodku telewizyjnym albo rozgłośni regionalnej, oraz wynagrodzenia za prace dla terytorialnie właściwego ośrodka telewizyjnego i programu ogólnopolskiego,
- c) wynagrodzenia za prace związane z realizacją i opracowaniem filmów; zasady uwzględniania tego wynagrodzenia w wynagrodzeniu za czas urlopu oraz maksymalną wysokość, w jakiej wynagrodzenie to przysługuje za czas urlopu, określają odrębne przepisy.”;
- 2) § 10 otrzymuje brzmienie:
- „§ 10. 1. Wynagrodzenie za czas urlopu według składników wynagrodzenia określonych w § 7 ustala się mnożąc przeciętne wynagrodzenie za 1 dzień pracy przez liczbę dni, jakie by pracownik przepracował w tym okresie w ramach normalnego czasu pracy zgodnie z obowiązującym go rozkładem czasu pracy, gdyby w tym czasie nie korzystał z urlopu.
2. W celu ustalenia przeciętnego wynagrodzenia za 1 dzień pracy, o którym mowa w ust. 1, podstawę wymiaru dzieli się przez liczbę dni przepracowanych przez pracownika w okresie, z którego została ustalona podstawa wymiaru.
3. Do liczby dni przepracowanych, o których mowa w ust. 2, nie wlicza się przepracowanych niedziel i świąt, jeżeli pracownik w zamian za pracę w te dni nie otrzymał innych dni wolnych od pracy.”;
- 3) skreśla się § 11 i 12;
- 4) § 15 otrzymuje brzmienie:
- „§ 15. 1. Wynagrodzenie określone w § 6 pkt 2 lit. a) i b) oraz wynagrodzenie za występy ponad normę, wypłacane pracownikowi artystycznemu przez instytucję artystyczną (teatralną, muzyczną, cyrk), i wynagrodzenie za występy albo opracowania w liczbie i rodzaju przewidzianych w umowie o pracę, wypłacane dyrektorowi — kierownikowi artystycznemu przez instytucję teatralną lub muzyczną, uwzględnia się w wynagrodzeniu za czas urlopu na podstawie przeciętnej tych wynagrodzeń wypłaconych w okresie 12 miesięcy kalendarzowych poprzedzających miesiąc rozpoczęcia urlopu.
2. Zasady ustalania wynagrodzenia za 1 dzień urlopu oraz wynagrodzenia za urlop według składników wynagrodzenia, o których mowa w ust. 1, określa właściwy minister w trybie przewidzianym w § 20.”;
- 5) § 19 otrzymuje brzmienie:
- „§ 19. Ekwiwalent pieniężny za urlop ustala się tak jak wynagrodzenie za czas urlopu ze zmianami określonymi w § 19¹—19⁴.”;
- 6) po § 19 dodaje się § 19¹—19⁵ w brzmieniu:
- „§ 19¹. 1. Ekwiwalent pieniężny za 1 dzień urlopu według składników wynagrodzenia określonych w § 7 oblicza się dzieląc przeciętne miesięczne wynagrodzenie według tych składników przez 25,5.
2. Przeciętne miesięczne wynagrodzenie ustala się dzieląc podstawę wymiaru przez 3.
3. Jeżeli w okresie, z którego ustala się podstawę wymiaru, pracownik nie przepracował wszystkich dni wynikających z obowiązującego go rozkładu czasu pracy w ramach normalnego czasu pracy — w celu ustalenia podstawy wymiaru przeciętne wynagrodzenie za 1 dzień pracy z tego okresu mnoży się przez liczbę dni, jakie by pracownik przepracował w tym okresie w ramach normalnego czasu pracy zgodnie z obowiązującym go rozkładem czasu pracy.
4. Ekwiwalent pieniężny za urlop ustala się mnożąc ekwiwalent za 1 dzień urlopu przez liczbę dni urlopu, za które wypłaca się ekwiwalent.
- § 19². Ekwiwalent pieniężny za 1 dzień urlopu według składników wynagrodzenia określonych w stawkach miesięcznych w stałej wysokości oblicza się dzieląc to wynagrodzenie przysługujące w miesiącu nabycia prawa do ekwiwalentu przez 25,5. Ekwiwalent pieniężny za urlop ustala się mnożąc ekwiwalent za 1 dzień urlopu przez liczbę dni urlopu, za które wypłaca się ekwiwalent.
- § 19³. Składniki wynagrodzenia wypłacane za okresy dłuższe niż 1 miesiąc (§ 14) uwzględnia

się w ekwiwalencie pieniężnym za urlop na podstawie przeciętnego wynagrodzenia wypłaconego w okresie 12 miesięcy bezpośrednio poprzedzających miesiąc w którym pracownik nabył prawo do ekwiwalentu; przepisy § 19¹ stosuje się odpowiednio. Przy obliczaniu ekwiwalentu pieniężnego za urlop według tych składników nie stosuje się przepisu § 8 ust. 4.

§ 19⁴. W zamian za deputaty i inne świadczenia w naturze, o których mowa w § 16 ust. 1, wypłaca się ekwiwalent pieniężny.

§ 19⁵. Przepisy § 19 oraz § 19¹—19⁴ stosuje się zarówno przy ustalaniu ekwiwalentu za urlop za rok bieżący, jak i za urlop za lata ubiegłe.”;

7) w § 20:

a) dotychczasową treść przepisu oznacza się jako ust. 1 i wprowadza się w nim następujące zmiany:

— w pkt 1 skreśla się wyrazy „ust. 3 zaliczane do innych funduszy niż osobowy fundusz płac”,
— skreśla się pkt 2;

b) dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Właściwy minister w trybie określonym w ust. 1 może ustalić, jeżeli jest to uzasadnione rozkładem czasu pracy lub innymi ważnymi przyczynami, że wynagrodzenie za czas urlopu lub ekwiwalent pieniężny za urlop oblicza się na podstawie przeciętnego wynagrodzenia za 1 godzinę pracy.”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1984 r.

Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych: S. Ciosek

317

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 8 grudnia 1983 r.

w sprawie warunków technicznych i badań pojazdów.

Na podstawie art. 57 ust. 1 pkt 1 i art. 66 pkt 1 ustawy z dnia 1 lutego 1983 r. — Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. Nr 6, poz. 35) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Przepisy ogólne.

Zakres obowiązywania.

§ 1. 1. Pojazdy dopuszczone w kraju do ruchu na drogach powinny odpowiadać warunkom technicznym określonym w niniejszym rozporządzeniu.

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy:

- 1) pojazdów specjalnych Sił Zbrojnych oraz organów i jednostek organizacyjnych podległych Ministrowi Spraw Wewnętrznych, z wyjątkiem przedsiębiorstw,
- 2) pojazdów specjalnych straży pożarnych i Służby Więziennej,
- 3) tramwajów.

3. Pojazdy zarejestrowane za granicą, znajdujące się czasowo na terytorium Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, powinny odpowiadać warunkom technicznym określonym w Konwencji o ruchu drogowym.

Wymiary i masy pojazdów.

§ 2. 1. Długość pojazdów nie może przekraczać:

- 1) pojedynczego pojazdu — 12 m,
- 2) pojazdu członowego — 16 m,
- 3) zespołu złożonego z pojazdu silnikowego i przyczepy albo autobusu przegubowego — 18 m,
- 4) zespołu złożonego z trzech pojazdów, w którym pojazdem ciągnącym jest pojazd wolnobieżny lub ciągnik rolniczy — 22 m,
- 5) zespołu złożonego z motocykla lub roweru i przyczepy — 4 m.

2. Szerokość pojazdu, z zastrzeżeniem § 40 ust. 3 pkt 1, § 48 ust. 3 i § 58 ust. 1 pkt 1, nie może przekraczać 2,5 m; szerokość nie obejmuje lusterek na przegubowych wysięgnikach, świateł umieszczonych na bokach pojazdu oraz elementów elastycznych, wykonanych z gumy lub tworzywa sztucznego.

3. Wysokość pojazdu nie może przekraczać 4 m.

§ 3. 1. Dopuszczalna masa całkowita pojazdów nie może przekraczać:

- 1) pojazdu pojedynczego:
  - a) dwuosiowego — 16 t,
  - b) o liczbie osi większej niż dwie — 24 t,
- 2) pojazdu członowego lub zespołu złożonego z pojazdu silnikowego i przyczepy (przyczep):
  - a) o liczbie osi nie większej niż cztery — 32 t,
  - b) o liczbie osi większej niż cztery — 42 t,
- 3) autobusu przegubowego — 28 t.

2. Przepisy ust. 1 nie dotyczą walców drogowych.

§ 4. 1. Nacisk osi pojedynczej, z zastrzeżeniem ust. 4, nie może przekraczać 80 kN (8 T).

2. Nacisk osi wielokrotnej nie może przekraczać sumy dopuszczalnych nacisków osi składowych.

3. Nacisk osi składowej, z zastrzeżeniem ust. 4, nie może przekraczać przy odległości od sąsiedniej bliższej osi składowej:

- 1) do 1,20 m — 57,5 kN (5,75 T),
- 2) powyżej 1,20 m do 1,30 m — 65,0 kN (6,50 T),
- 3) powyżej 1,30 m — 72,5 kN (7,25 T).

4. Pojazdy, których nacisk osi przekracza wielkości określone w ust. 1 lub 3, lecz nie przekracza 100 kN (10 T), w odniesieniu do osi pojedynczej i wielkości określonych w ust. 5, dopuszcza się do ruchu na:

- 1) drogach oznaczonych znakami szlaków drogowych z numerami dróg międzynarodowych,
- 2) drogach oznaczonych znakami szlaków drogowych z numerami jednocyfrowymi i dwucyfrowymi,
- 3) odcinkach dróg oznaczonych znakami szlaków drogowych z numerami trzycyfrowymi, z obrzeżem składającym się z białych i czarnych kwadratów, wymienionych w załączniku nr 1 do rozporządzenia,
- 4) innych odcinkach dróg, których wykazy prowadzą i udostępniają dyrekcje okręgowe dróg publicznych,
- 5) odcinkach dróg oznaczonych znakami zakazu wjazdu pojazdów o nacisku osi większym niż 100 kN (10 T),
- 6) drogach przelotowych leżących w ciągu dróg wymienionych w pkt 1—5 oraz na trasach regularnej ko-